

λειμώνιος (rex pratensis) τῆς τάξεως τῶν καλοβατικῶν (grallatores) ἢ τοῦ Ἀριστοτέλους ὀρυγομήτρα (ιδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10 <1927> 206). [**]

βασιλοσκάμνιν τό, Πόντ. (Κερασ.) βασιλοσκάμνιν Αἴγιν. Καππ. (Σινασσ. κ.ά.)—ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 86 βασιλοσκάμν' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βασιλοσκάμ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βασιλεῖς καὶ σκαμνίν.

Βασιλικὸς θρόνος ἐνθ' ἀν.: Ἡ βασίλισσα γέλασε μετὴν καρδιά της, μὰ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὸ βασιλοσκάμνιν της ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν. || Φρ. Θὰ τὸν βάλουν 'ς τὸ βασιλοσκάμνιν (θὰ τοῦ δώσουν ἀξίωμα, εἰρων.) Αἴγιν. || Ἄσμ.

Ἄλλοι ἐμᾶς καὶ βὰι ἐμᾶς, οἱ Τυῦρκ' τὴν Πόλ' ἐπῆραν, ἐπῆραν τὸ βασιλοσκάμν', ἐλλάγεν ἀφεντία

Χαλδ.

Ξανθὴ κόρη ἐλάλησε ἀπ' τὸ βασιλοσκάμνιν Καππ.

βασιλοσκούτι τό, Ἡπ. (Πρέβ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βασιλεῖς καὶ σκουτί.

Ἐνδυμα βασιλικόν.

βασιλόσπιτο τό, Ἡπ. Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βασιλεῖς καὶ σπíti.

1) Βασιλικὴ οἰκία, ἀνάκτορον ἐνθ' ἀν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. 2) Ὁραία οἰκία Κεφαλλ.

βασιλόσπορος ὁ, ἀμάρτ. βασ'λόσπουρους Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βασιλεῖς καὶ σπόρος.

Βασιλικὸν γένος. Συνών. βασιλικόσπορος 2.

βασιλοστάφυλο τό, Ὁρφανίδ. Γεωπον. 1,24.

Ἐκ τῶν οὐσ. βασιλεῖς καὶ σταφύλι.

Σταφυλὴ μετ' ὠγας μεγάλας καλλιεργούμενη εἰς ἀναδενδράδας.

βασιλόστριδο τό, ἀμάρτ. βασιλόστρουδο Κέρκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βασιλεῖς καὶ στρίδι.

Ὀστρεὸν τῆς τάξεως τῶν λεπιδόβραγχων, τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀφροδιτῶν (Venus).

* **βασιλοστούλαρον** τό, βασιλοστούλαρον Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βασιλεῖς καὶ στυλάριν, παρ' ὃ καὶ στυλάριν.

Ὁ κυριώτερος στῦλος ὁ βαστάζων τὴν στέγην οἰκίας: Ἄσμ.

Ὁσπίτᾱ μ', κάτ' κ' φλίνουσιν, στυλάρᾱ μ', κάτ' κ' κλαίτε κ' ἐὸν βασιλοστούλαρον μ', κάτ' κ' σταλάζεις αἷμαν; (μοιρολ. κάτ' = κατὶ = διατί, φλίνουσιν = πενθεῖτε).

βασιλοσυκεῖ ἡ, Πάρ. κ.ά. βασ'λουσ'κεῖ Στερελλ. (Αἰτωλ.) βασιλοσυκεῖ Πάρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασιλόσυκο καὶ τῆς καταλ. -εῖ.

Ποικιλία συκῆς παραγούσης τὰ εὐγευστα σῦκα τὰ λεγόμενα βασιλικά.

βασιλόσυκο τό, Νάξ. Πάρ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. βασιλεῖς καὶ σῦκο.

Ὁ καρπὸς τῆς βασιλοσυκεῖς, ὁ ἰδ.

βασιλούδι τό, Α.Ρουμेल. (Καρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασιλεῖς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδι. Βασιλόπουλλο, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Ἐγὼ θὰ πάρω τὸ βασιλεῖ κ' ἐὸν τὸ βασιλούδι.

* **βασιλούδια** τά, βασιλούδια Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Βασίλεις καὶ τῆς καταλ. -οῦδια, δι' ἣν ἰδ. -οῦδι.

Κόλλυβα παρασκευαζόμενα τὴν παραμονὴν τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ἀρτυόμενα δὲ μετὰ κανέλλαν, ζάχαριν, ἀμύγδαλα, σταφίδα κττ.

βασιλοῦτανο τό, Πελοπν. (Ἀχαῖα Ἡλ.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βασιλεῖς καὶ ὕτανο.

Μεγάλον ὕδρον, μύκης εὐμεγέθης ἐδώδιμος.

βασιλοχώραφο τό, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βασιλεῖς καὶ χωράφι.

Εὐφορὸς ἀγρός. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Γορτυν.)

βασιλόψαρο τό, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βασιλεῖς καὶ ψάρι.

Εἶδος ἰχθύος.

βασιλόψωμο τό, σύνθηθ. βασιλόψωμον Στερελλ. (Αἰτωλ.) βασ'λόψωμον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Βασίλεις καὶ τοῦ οὐσ. ψωμί.

Βασιλόπιττα, ὁ ἰδ.

βάσιμο τό, Πελοπν. (Ἀράχ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Χόρτον τι ἐδώδιμον.

βάσιμος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ. βάσιμους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. βάσιμος.

1) Ἀσφαλὴς, βέβαιος λόγ. πολλαχ.: Βάσιμες ἐλπίδες.

2) Πιστός, φερέγγυος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Βάσιμους ἀνθρώπους.

βάσκα ἡ, Θράκ. (Καλλικράτ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀβάσκα Θράκ. (Καλλικράτ. Κασταν.) Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βασκαίνω.

Βασκανία ἐνθ' ἀν.: Ντηρεῖετι μὴ τοὺν πιάσ' ἀβάσκα (ντηρεῖετι = φοβᾶται) Ἀράχ. || Ἄσμ.

Τρεῖς ἀδερφάδες πέρασαν | κ' ἀβάσκα τὴν ἐροῖζαν Κασταν.

βασκαίνω σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ. βασκαίνου βόρ. ἰδιωμ. βασκάνω Ἀπουλ. ἀβασκαίνω Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά. ἀβασκαίνου Β.Εὔβ. Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. Μακεδ. Σάμ. Σκίαθ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ.ά. βαδκαίνου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀβαδκαίνου Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. ἀβασκάνω Πελοπν. (Μάν. Οἰν.) κ.ά. ἀβασκάνου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) βασκαίνω Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾱδ.) ἀβασκαίνω Κύθηρ. ἀπασκαίνω Ἡπ. ἀποσκαίνω Πελοπν. (Γύθ. Λακων. Μάν.) ἀποσκαίνου Πελοπν. (Μάν.) μασκαίνω Κίμωλ. Πελοπν. (Τριφυλ.) μασκαίνου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀμασκαίνου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ ἀρχ. βασκαίνω.

Ἐξασκῶ ἐπὶ τινος διὰ τοῦ βλέμματος φθοροποιὸν ἐπίδρασιν φθονῶν ἢ θαυμάζων ἐνθ' ἀν.: Μοῦ τὸ βάσκαναν τὸ παιδί μου. Βασκάθηκε τὸ παιδί μου σύνθηθ. Νὰ μὴ βασκαθῇ! (εὐχὴ) κοιν. Συνών. βασκανίζω, ματιάζω.

βάσκαμα τό, σύνθηθ. ἀβάσκαμα Ἡπ. Ζάκ. Θράκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. κ.ά. βάδκαμα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀβάδκαμα Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βασκαίνω.

Βασκανία, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Παιδί μου, αἶντε 'ς τὸ καλὸ κ' ἢ Παναγία μαζί σου καὶ τῆς μαγνούλλας σου ἢ εὐχὴ νὰ 'ναι γὰρ φυλαχτό σου νὰ μὴ σὲ πιάνη βάσκαμα καὶ τὸ κακὸ τὸ μάτι

δημῶδ.

